Manifest L’ACCÉS A LA CULTURA ÉS UN DRET.

La cultura és un dret. Prou de tractar-la com un privilegi.

I, tanmateix, encara hi ha cossos que no caben a les nostres sales, veus sense lloc als escenaris, mirades invisibilitzades a les pantalles. Hi ha qui pot crear, participar, decidir sobre la cultura i hi ha qui encara ha de demanar permís per formar-ne part.

Durant massa temps, les persones amb discapacitat ens hem hagut d'adaptar a una cultura capacitista que no està pensada per a nosaltres. Demanar accés. Explicar per enèsima vegada les nostres necessitats. Esperar. Agrair el que hauria d'estar garantit.

L'accessibilitat no és un favor que algú ens fa. És justícia.

El problema no som nosaltres, ni els nostres cossos, ni les nostres maneres d'estar al món. El problema són les barreres que s’aixequen quan decidim quins cossos i quines veus considerem "normals", mereixedores d’accés.

Per això no ens val només que ens obrin la porta. Volem decidir com es construeix l'edifici: volem ser al davant i al darrere de les càmeres, als escenaris i a les sales, als equips, als jurats, a la crítica. Volem crear i participar sense que la nostra història s'hagi de convertir en un relat de superació, d'inspiració o de tragèdia.

I això va més enllà de nosaltres. Perquè quan la cultura deixa algú fora, ens obliga a totes a preguntar-nos qui té dret a explicar, a ser vist, a ocupar un espai. Les barreres canvien amb el temps, però el resultat és el mateix: decideixen qui pot participar i qui en queda fora.

Per això defensem una cultura que sigui capaç de transformar-se perquè hi puguem estar totes.

L’accessibilitat no es redueix la cultura: l’obre, l’enrqueix i la fa més justa.

No volem ser-hi incloses com una excepció. Volem formar-ne part sense demanar permís per estar-hi.

Volem accés. Volem participació. Volem representació.

Perquè l'accés a la cultura és un dret. I els drets es garanteixen.

iNCLÚS